

Θέμα κύρους

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Ο ανεξάρτητος βουλευτής Μάρκος ο Μπόλαρης ανακοίνωσε ότι δεν θα ψηφίσει Πρόεδρο Δημοκρατίας. Αιτιολόγησε δε την απόφασή του με τη διαπίστωση ότι υπάρχει «δυσαναλογία καώδης ανάμεσα στο κοινό αίσθημα, το δημόσιο αίσθημα, την κοινή γνώμη, και στην πολιτική που ασκείται». Ο Μάρκος ο Μπόλαρης έχει τη φήμη ενός έντιμου πασόκου· έχει καλό όνομα και, γι' αυτό, σημειώνω τη θέση του.

Ο Βασίλης Καπερνάρος, τώρα, είναι τελείως διαφορετική περίπτωση. Μονίμως επιθετικός σαν μαντρόσκυλο, φωνακλός και νευρωτικός. Προέρχεται από τους ΑΝΕΛ (την παραδειξιά με τα νταούλια—που, παρεμπιπτόντως, είναι ξανά της μόδας...) και το όνομά του είχε εμπλακεί σε μια υπόθεση φορολογική, σχετικά με την αποφυγή φορολόγησης κάποιων υπολογίσιμων αμοιβών αν θυμάμαι καλά—εν πάση περιπτώσει, ελπίζω να ξεπερδέψει. Παρά τις διαφορές, εντούτοις, ο Καπερνάρος είπε κάτι ανάλογο με τον Μάρκο τον Μπόλαρη. Ανακοίνωσε, αρχικά, ότι θα αποφασίσει αφού ακούσει πρώτα τους πολιτικούς φίλους του, οι οποίοι παρήλυναν από το γραφείο του. Τους άκουσε και μετά είπε ότι δεν θα ψηφίσει. Τιμή του και καμάρι του, τον ευχαριστούμε που το είπε ευθέως και δεν μας έπρηξε.

Και οι δύο βουλευτές στάθμισαν τη γνώμη των πολλών και, σύμφωνα με το αποτέλεσμα της στάθμισης, μόρφωσαν και τη δική τους άποψη. Τι θέλει ο λαός; Τι θέλουν οι «χόι πολλοί»; Αυτό θέλω κι εγώ! Τόσο απλά. Αυτή είναι στις περισσότερες περιπτώσεις, νομίζω, η τεχνική της εκπροσώπησης στις μέρες μας. Έτσι λειτουργεί. Επαφίεται στη φιλοτιμία του πολιτευόμενου να αφουγκρασθεί (σ.σ.: πανταχού πα-

Ο κ. Βασίλης Καπερνάρος.

ρούσα η κληρονομιά του Παπανδρέου...) τον κόσμο, ανεπηρέαστος, θα ήθελα να ελπίζω, από ιδιοτελή συμφέροντα. Κάνει μια ιδιωτική δημοσκοπήση βασιζόμενος στην προσωπική κρίση του και ακολουθεί τα αποτελέσματα. Δεν ηγείται, ούτε και ανοίγει δρόμους. Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι, στην εποχή της απόλυτης παρακμής, και ο τυπικός πολιτευόμενος στην παρακμή, εκτός από τα στοιχειώδη, δεν έχει

πεποιθήσεις για τίποτα. Δεν φιλοδοξεί να επηρεάσει κάπως -στο απειροελάχιστο που ίσως μπορεί- την κατεύθυνση των πραγμάτων, με το όποιο κύρος του.

Αυτή, η προτελευταία παραπάνω, είναι η λέξη-κλειδί του προβλήματος της Δημοκρατίας μας—αυτή που τώρα οι βουλευτές θα αποφασίσουν αν θα εκλέξουν Πρόεδρο ή όχι. Η ισοπέδωση που έφεραν

τριάντα χρόνια (με κάποιες εξαιρέσεις) λαϊκισμού οδήγησε στη χρεοκοπία τους θεσμούς που παράγουν το κοινωνικό κύρος σε μια αστική και δημοκρατική κοινωνία. Θα αρκεστώ σε ένα παράδειγμα μόνο, γιατί υποψιάζομαι ότι σας κουράζω με τα προφανή. Ο Ευάγγελος ο Βενιζέλος και ο Ανδρέας ο Λορένδος είναι και οι δύο αυτό που σε άλλες εποχές το έλεγαν «καθηγητὰ πανεπιστημίου»...

Υπογλώσσιο

Καλώς ή κακώς, δεν με ενδιαφέρει—είναι αργά πια για να με ενδιαφέρει: έχω αποδεχθεί το πάθος μου για τις λεπτομέρειες και τη σημασία που αποκτούν μέσα στο περιβάλλον τους. Με μια τέτοια λεπτομέρεια, υφολογικού χαρακτήρα, θα καταπιαστώ σήμερα: το, ας το πούμε έτσι, δημόδες ύφος που κρησιμοποιεί με ολοένα αυξανόμενη (και απολύτως εκνευριστική) συχνότητα ο πρόεδρος Αλέξης Τσίπρας. Συγγνώμη αν σας ταράζω, αλλά πρέπει να σας θυμίσω την υπέροχη αλληλουχία από ζουρνάδες, νταούλια, λύρες, μεϊντάνια, караβάνια και άλλα παρεμφερή με τα οποία στολίζει τον λόγο του. Τι έπαθε ο πρόεδρος, λοιπόν; Τι του συνέβη; Αγωνιούμε όλοι να μάθουμε.

Τίποτε δεν έπαθε. Ο πρόεδρος ξεκίνησε την καριέρα του υπερασπιζόμενος το τείχος του αίσχους στο Βερολίνο, όταν αυτό έπεφτε: εντάχθηκε στην ΚΝΕ το 1989. Γνωρίζει, επομένως, να μιλάει πολύ καλά την κουκουεδίστικη, και αυτήν σκοπίμως χρησιμοποιεί, καθώς απευθύνεται στον κόσμο του ΚΚΕ—το οποίο, θα έχετε προσέξει, πιέζεται στις δημοσκοπήσεις.

Αυτοί οι άνθρωποι, που θα τους λέγαμε (με όλους τους κινδύνους της γενίκευσης) «παραδοσιακούς ψηφοφόρους του ΚΚΕ», αυτοί που αγοράζουν «Ριζοσπάστη» και, συνήθως, έχουν οικογενειακούς δεσμούς με το ιστορικό κόμμα της ελληνικής Αριστεράς, ανήκουν σε μια ιδιαίτερη, sui generis, κατηγορία. Οπως μπορεί να διαπιστώσει οποιοσδήποτε έχει τη διάθεση να αφιερώσει χρόνο για να μάθει να διαβάζει τον «Ριζοσπάστη», αυτοί ζουν σε μια κάψουλα του χρόνου, που τους κρατά (στην καλύτερη περίπτωση...) κάπου τριάντα χρόνια πίσω.

Περιττή απορία

Αναρωτιέμαι τι θα σκέπτονται για μας τούτες τις «γιορτάρες μέρες» στην Ευρώπη, καθώς μας βλέπουν για πολλοστή φορά να τσακωνόμαστε για τις ευθύνες και όχι για την κατάσταση. Και, δυστυχώς, δεν δυσκολεύομαι καθόλου να το φαντασθώ...

Για να τους δελεάσει, λοιπόν, ο Τσίπρας με την ιδέα ότι αυτή τη φορά (κατά σύμπτωση, εβδομήντα χρόνια ακριβώς μετά την αποτυχία του ΚΚΕ να καταλάβει με τον στρατό του την Αθήνα) μπορεί να είναι διαφορετικά και η Αριστερά να κυβερνήσει μέσα από μια νίκη της διά του κοινοβουλευτικού συστήματος, τους απευθύνεται στη γλώσσα τους: με ωραίες, χορταστικές πινελιές στον βλαχοναρκισσισμό της παραδοσιακής Αριστεράς...

Τι μου λες;

Διαβάζω τον τίτλο: «Ο Σουλτς αφαιρέσε το λόγο από τον Γλέζο!» Σοβαρά, βρε παιδιά; Η φρίκη μας, ενώπιον της βεβήλωσης των θρησκευτικών ειδώλων από τους βαρβάρους, δείχνει πόσο κλειστός είναι ο κόσμος μας. Φρίττουμε στην ιδέα ότι ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κάνει τον Γλέζο να σιωπήσει, επειδή εκείνη τη στιγμή ο μεν Γλέζος λέει άσχετα με τη διαδικασία πράγματα και, επίσης, επειδή εκεί υπάρχουν κανόνες που τηρούνται, οπότε ο Ελληνάρας δεν επιβάλλεται με τον εγωισμό του.

ΦΑΛΗΡΕΥΣ
 kassimatis@kathimerini.gr